

Collegiale Critiek.

De door den oorlog ontstane dreigende toestand heeft onder de bevolking eene universeele beweging in 't leven geroepen om diensten, al of niet gevraagd, den Staat aan te bieden. Vele niet gemobiliseerde Nederlanders, die meenden over eene bepaalde kennis te beschikken waarmee de Staat zijn voordeel zou kunnen doen, trachten hunne specifieke capaciteit in dienst te stellen van de gemeenschap.

Zoo ook heeft de Mij ter bev. v. d. Tandheekunst verondersteld dat hare leden, uit hoofde van hun beroep eene specifieke kennis en vaardigheid bezitten, welke in aansluiting bij de zuiver chirurgische behandeling van kaakfracturen in een mogelijke behoefte zou kunnen voorzien, indien onverhoopt de oorlog zich ook over ons land mocht uitbreiden. Had het Hoofdbestuur blijkbaar nogal vertrouwen in de geschiktheid van den tandarts voor deze mechanisch-chirurgische behandeling, niet alzoo echter de Heer Alex Mertens, die van zijn tegenovergestelde opinie op de voor dit doel belegde vergadering te Den Haag blijk gaf. Het schijnt dat hij de daar aanwezige leden niet van hunne totale onkunde heeft kunnen overtuigen en ontevreden met het niet-behaalde succes is de Heer M. in hooger beroep gegaan bij . . . de dagbladpers om daar aan het groote publiek te verkondigen dat de tandartsen van kaakfractuurbehandeling niets niemendal geen verstand hebben. „Door er zich aan te wagen zouden zij „ongetwijfeld het lijden der ongelukkige verwonden zeer „vermeerderen” orakelt hij.

Gelukkig is het aanbod voor tandheekkundige behande-

ling der militairen in de garnizoenen in zijne oogen van iets minder verderfelijken aard:

„Indien de collega's zich hiervoor beschikbaar willen stellen, doen zij zeer zeker *althans geen kwaad*, indien zij hierdoor niets ontheven achten van een anderen, veel „voor„nameren” plicht” (n.l. vrijwilliger bij den Landstorm! B.)

Dit nu is het oordeel van den Heer Alex Mertens over de qualiteiten van zijne collega's, 't welk hij zich haastte van de daken te verkondigen! De al of niet gegrondheid van des Heeren Mertens beweringen buiten beschouwing gelaten, vraagt men zich toch verbaasd af, wat hij beoogt met het critiseeren voor het groote publiek van aangelegenheden, die alléén de daarbij betrokken tandartsen en militaire organisaties betreffen.

De Redactie van de Nieuwe Courant heeft dit laatste zeer goed ingezien toen zij na het antwoord van collega van Hasselt verdere discussie over dit onderwerp afsneed. Maar hiermee was de Heer Mertens nog niet voldaan. In het geneeskundig Pharm. en Tandheelk. Nieuws*) is hij zoowaar nog eens begonnen om nu voor een kleiner auditorium van grootendeels outsiders de tandartselijke onkunde te signaleeren:

„Doordat ik gedurende den oorlog tusschen de Zuid-„Afrikaansche Republieken en Engeland aan het Royal „Dental Hospital te Londen studeerde, heb ik verschillende „kaakfracturen in nabehandeling gehad en op de daarbij „opgedane ervaring baseer ik mijne meening, dat onze „Nederlandsche tandartsen, die over 't algemeen *zelfs niet „bekend* zijn met de chirurgische antisepsis en asepsis, niet „in staat zijn dergelijke fracturen te behandelen.”

De Heer Mertens wil er blijkbaar niets van weten, dat er verschillende soorten van fracturen en dus ook behandlings methoden zijn, zoodat ons niets anders rest dan deemoedig het hoofd te buigen voor zijn deskundig oordeel.

*) Van 26 September.

Vermoedelijk heeft de Landstorm, wien de Heer M e r - t e n s naar het schijnt zijne vurige liefde heeft verklaard, hem blind gemaakt voor elken anderen vorm van belangeloze hulpverlening. Laat ons hopen, dat in de toekomst betere tijden 's Heeren M e r t e n s landstorm zullen doen bedaren tot een frisch windje, dat hem zal stemmen tot een iets minder luidruchtige critiek op de capaciteiten van zijn hulpvaardige collega's, ook al kennen zij het Royal Dental Hospital slechts bij name.

P. BUISMAN.